

Лучия Вакарино

Изчезналата брошка

Илюстрации Паола Антиста

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2014 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2021 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing

Text by Lucia Vaccarino
Illustrations by Paola Antista

Original edition published by RCS Libri S.p.A. (Fabbri Editori)
Original title:
Me, Mum & Mystery • Scacco matto a Blossom Creek

© 2013 Walter Menegazzi, per le foto di pagg. 7, 23, 39, 53, 65, 85, 99, 131, 163, 177 and the cover photo.
Library in luxury home with large desk (59744303)
© pics721, Used under license from Shutterstock.com,
per la foto di pagg. 115 e 147

International Rights © Atlantyca S.p.A.,
via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia
foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

Детективска агенция МАМА И АЗ
Изчезналата брошката

© Издателство „Фюм“, 2021
Превод Нели Николова Раганова
Редактор Албена Раленкова

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста, илюстрациите и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN: 978-619-199-654-4

В небето над Блосъм Криък, мъничко село в сърцето на графство Кент, се събираха големи тъмни облаци. Студен режещ вятър вееше листата из обширната градина пред голямата къща във викториански стил. Но в ъгловата стая на първия етаж беше толкова горещо, сякаш човек се намираше на тропиците. В изцялната камина пращеше весел огън, а дебели декоративни възглавници от тежък бродат спираха течението от двата прозореца.

В креслото пред камината седеше един мъж. Краката му бяха покрити с меко одеяло, а в ръцете с ръкавици държеше кутийка, подплатена с кадифе. Не можеше да повярва, че е празна. Този предмет принадлежеше на семейството му от поколения. Възхищаваше му се още от дете, когато му беше разреше-

но да го пипа изключително рядко, и то само под зоркия поглед на майка му.

„Като пораснеш, ще бъде твой – казваше тя. – Както и всичко останало... Но разбира се, ще трябва да го поделиш с брат си.“

Навремето тези гуми му се струваха обещание за щастлив живот.

„Когато още не знаех – помисли си с горчивина мъжът. – Когато още тичах по поляните, ровех с ръце в пръстта и се катерех по дърветата.“

Мъжът вдигна очи, намести за пореден път защитната маска на лицето си и оправя шала си. Микробите и студът бяха най-страшните му врагове.

– Когато още нищо от това не беше необходимо – въздъхна той и загърна яката на мекия си халат.

Но сега нямаше време да се жалва, трябваше да разбере. Празната кутийка повдигаше много въпроси и той знаеше кой би могъл да намери отговорите.

Три леки почуквания по вратата съобщиха за пристигането на очакваните новини.

– Влез! – каза мъжът, без да става от креслото.

– Шефе, ти беше прав, агенцията все още съществува – надникна един младеж. После влезе и оправя червените си коси.

Момчето беше òправно. Неслучайно го беше избрал.

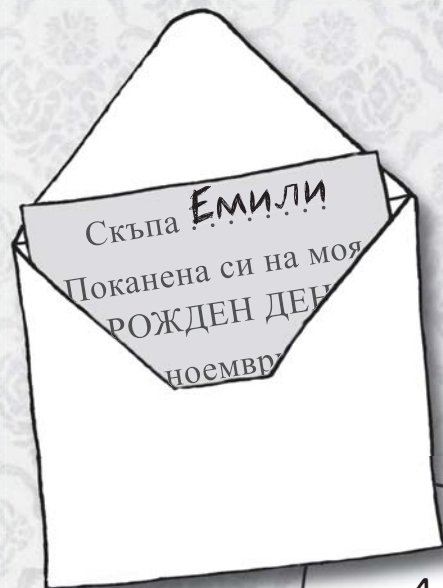
Младежът пристъпи напред и протегна към мъжа ръка в ръкавица, в която държеше лист. Мъжът понечи да го вземе, но се поколеба.

– Лично аз го изгладих. На най-висока температура. Микробите са се опекли – увери го младежът с усмивка.

– Чудесна работа, чудесна работа! – кимна доволно мъжът и взе листа.

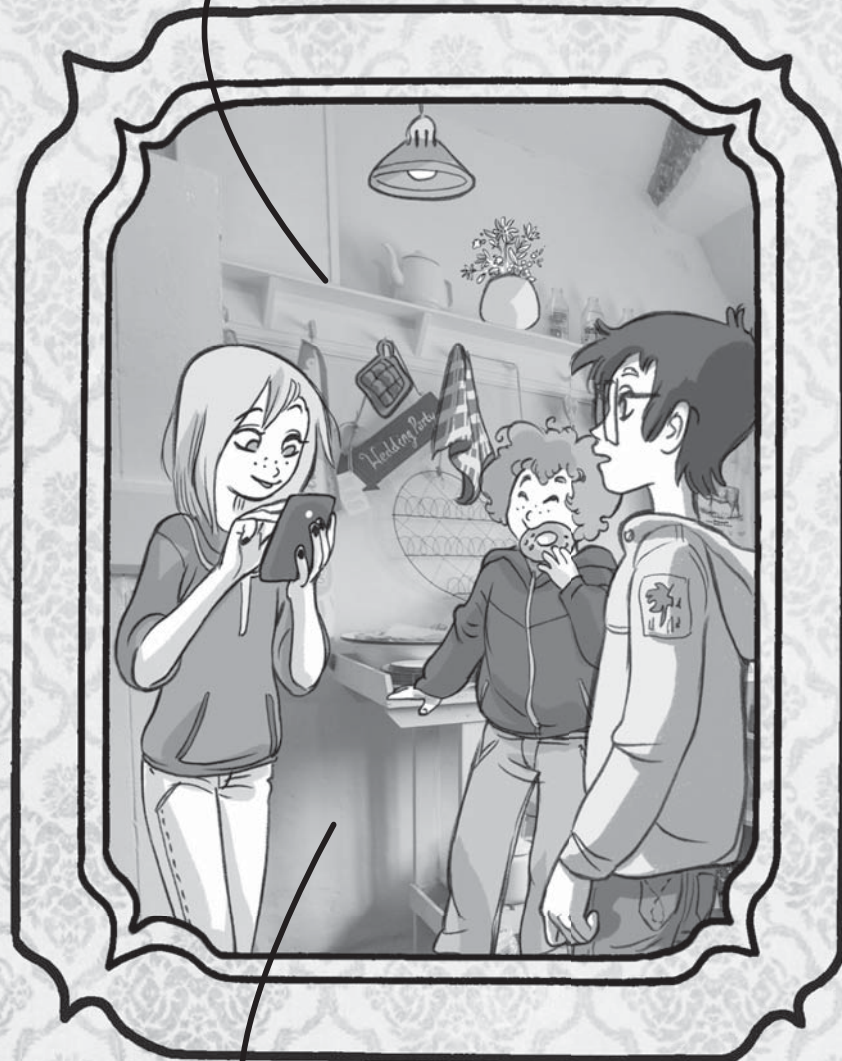
Беше рекламна листовка с фон на точки. В центъра се виждаше снимката на момиченце на единайсет-дванайсет години, с руси коси и лунички, седнало пред голямо писалище, а до него стоеше жена, която, независимо че изглеждаше ужасно млада, сигурно беше майка му.

Детективска агенция „Райт“. Мъжът се усмихна. Ако някой можеше да му помогне, със сигурност това бяха те.

Да питам
Рокси дали
може да
поръча оризова
паста.

Следобедна закуска в
магазина след училище

Странна ситуация...

1. Неочаквано събитие

Емили се хвърли с въздишка на дивана. Между пръстите си гържеше някакво цветно картонче и го гледаше така, сякаш всеки момент може да я ухапе. Плисираната ѝ пола се беше събрала на топка зад гърба ѝ и ѝ пречеше да лежи удобно. Но сега Емили имаше по-неотложна работа от оправянето на омразната училищна униформа. Трябваше да разбере как да се измъкне от тази бъркотия.

– Какво толкова има да въздишаш? – попита весело майка ѝ Линда и надникна от кухнята с черпак в ръка. – Ако е заради обяда, скъпа моя унищожителке на пържени картофи и пици, да знаеш, че днес няма да ти предлагам зеленчуци.

– Никакви зеленчуци?! – зяпна Емили. Това беше толкова неочаквано, че тя се обърна по

корем и подпря брадичката си на подлакътника на дивана, за да вижда по-добре.

Майка ѝ беше вманиачена на тема зеленчуци, беше в състояние да ѝ сервира броколи и моркови сутрин, обед и вечер с обяснението, че те съдържат витамини, минерални соли и всичко най-полезно за организма ѝ.

– Никакви зеленчуци – кимна Линда доволно. – Направила съм супа от водорасли комбу и японски гъби.

Емили вдигна отчаяно поглед към тавана.

– Мамо! Гъби и водорасли? Гадост... това е обяд, а не урок по биология! И защо трябва да ядем неща с имена на герои от японски комикси? Обзалагам се, че ще започнат битка в stomасите ни!

За да подчертае гумите си, Емили остави за миг картончето и се впусна да имитира чудовище в стил Годзила.

Линда се разсмя.

– Водораслите са богати на фибри, минерални соли и витамини! А японските гъби стимулират имунната система, особено сега, когато е студено и грипът дебне.

– Грип! – лицето на Емили светна. – Бих могла да се разболея от един хубав грип...

- Какво? – не повярва на ушите си майка ѝ.
- Нищо, мамо, мислех си на глас...
- Чакай, какво е това там? – майка ѝ се опита да погледне картончето и Емили побърза да го скрие зад гърба си.
- Мамо! Личното ми пространство!
- О, добре, добре! А и няма нужда да ми го показваш. Знам точно какво е.
- Така ли? – повдигна вежди Емили.
- А, чакай да помисля. Квадратно картонче с големината на картичка. Цветен фон, напечатано, а не написано на ръка, с весела декорация. Ако не греша, написано е нещо с големи букви, под тях има няколко реда гребен текст, тъмен. Това е покана.
- Как разбра? – ококори се Емили.
- Ами аз детектив ли съм, или не? – разсмя се майка ѝ.
- Емили също се разсмя. Откакто беше наследила детективската агенция „Райт“ от чичо Орвил, странния чичо на баща си, двете с майка ѝ бяха станали истински експерти в разследването на загадъчни случаи.
- Права си, покана е. За рождения ден на Кони – сви устни Емили.
- Но има нещо, което и с моя детективски

- талант не мога да си обясня – продължи майка ѝ, опря се на рамката на вратата на хола и скръсти ръце. – Защо не искаш да отидеш? Не харесваш ли рожденичката?
- Не, не, Кони е много симпатична...
- Ами тогава?
- Работата е там, че тя има един по-голям братовчед, който пее и е гуджей и е обещал да донесе своя музика на празника. Тук, в селото, е доста известен, дори се е опитвал да участва в „Музикални таланти“.
- Е, това шоу не беше чак толкова лошо. Освен това ти обичаш музика... Вярно е, че този жанр е малко комерсиален, но за празник...
- Мамо, проблемът не е в музиката! Работата е там, че на празници с музика трябва да се танцува.
- Но ти обичаш да танцуваш! – майка ѝ беше още по-объркана.
- Не, аз обичам да подскачам с теб вкъщи, докато музиката гъни на макс, но естествено, не и да танцувам... – Емили се изчерви – ...бавни танци. А там ще бъде и целият ми клас!
- Ахааа... – кимна майка ѝ. – Там ще е и Райли.

Емили се изчерви още повече.

– Мамо! Знаех си, че не трябва да ти казвам!

Преди време в порив на искреност Емили беше казала на майка си, че е влюбена. Но сега искрено се разкайваше, че го е направила. Има неща, които трябва да си останат тайна, дори и ако отношенията с майка ти са толкова близки, колкото бяха техните.

– Добре, добре, вече няма да споменавам Райли – майка ѝ вдигна черпака като за тържествена клетва. – Но нека ти кажа нещо. Ако не искаш да ходиш на рождения ден, не ходи, това е твой личен избор. Не си длъжна да отидеш само защото ще ходят всички. Ако обаче искаш да отидеш, но се притесняваш, че ще се чувстваш неудобно, може би е по-добре да отидеш. Най-много да се отегчиш. Никой никога не е умрял заради един скучен празник.

– ...Мислиш ли?

– Освен това не си длъжна да танцуваш, на празниците хората си говорят, смеят се, ядат разни гадости и пият литри вредни газирани напитки... Всъщност добре е да не прекаляваш с това. А пък може и да се опиташ

да потанцуваш, поне мъничко. Но не бавни танци. Не, още не съм готова за тези неща. Като се замисля, стига да се разсея малко и ти ще се превърнеш в тинейджърка, заета и с романтични срещи...

– Мамо! Как може да си мислиш такива работи! – възнегодуваша Емили.

Изведнъж Линда застина.

– О, не! – извика тя и изхвърча от стаята.

– Какво става? Не трябва ли да си доволна? Току-що каза, че...

– Суната! Комбу и японските гъби загоряха! – проплака Линда откъм кухнята.

Емили се усмихна широко и извади телефона от джоба си.

– О, колко жалко... Да поръчам ли пица?

– Добре ли чух? Следващата събота ти има празник? – попита Рокси, собственичката на смесения магазин, докато погребждаше на масата съдържанието на един широк поднос.

В магазина на Блосъм Крийк можеше да се купи всичко – от прах за пране до списания, но най-страхотни бяха сладкишите. Емили и приятелите ѝ Джейми, Райли и Скот ходеха често там, особено откакто беше станало

прекалено студено, за да висят по пейките на площадчето в селото. Освен че правеше страхотни сладки, Рокси беше и голяма приятелка на Емили и Линга и много пъти беше помагала в разследванията на агенция „Райт“. В магазина често се събираха и останалите помощници на агенцията и той се беше превърнал в нещо като неин неофициален генерален щаб. Но след драматичното разследване по Хелоуин не се беше случвало нищо интересно и приказките в магазина бяха започнали да се въртят около други неща.

– Да! Суперпразник ще е! – ухили се Скот и брекетите на зъбите му проблеснаха. Поничките с глазура и цветни захарни пръчици изглеждаха страхотно и момчето лакомо захапа една от тях.

– Ооо... – проточи Рокси със замечтан поглед. – Помня добре рождените дни от времето, когато бях на вашите години... Спускахме щорите, за да създадем по-романтична атмосфера, а после пускахме бавна музика за танци... на... на-на... на-на-на-на... – затананика тя.

Емили я изгледа накриво.

– Е, да прекарате хубаво! – каза Рокси с

отнесена усмивка, без да обръща внимание на намусеното момиче, и се върна зад плота, като продължаваше да си тананика онази бавна песен за танци.

Емили нервно се заклати на стола си.

– Защо всички сте толкова въодушевени от мисълта за този празник? Това е просто един рожден ден – промърмори тя.

– Ох, и този не спира да говори за празника – Райли с въздишка кимна към Скот.

Емили се зачуди защо въздиша Райли – защото Скот му се струва досаден или защото не спира да говори за рождения ден.

Откакто Райли беше започнал да ѝ харесва, Емили престана да го разбира. А тя беше експерт в разбирането на хората, неслучайно беше толкова добър детектив. Вярно е, че Райли беше малко загадъчен с този свой леденосин поглед иззад очилата с тъмни рамки. Първия път, като се видяха, той ѝ се стори много неприятен. Също и Скот. Но двамата бяха приятели на Джейми и след няколко гребни спречквания Емили реши да им даде шанс. Жалко, че Райли усложни нещата с това негово влюбване. И как можа да се влюби точно в нея? А после, след като Джейми ѝ

пошушна какво става, Райли май реши друго. Ох, толкова беше объркано, че Емили не беше сигурна в нищо. Но понякога, когато си мислеше, че не го гледа, Райли така се вторачваше в нея, сякаш искаше да ѝ каже нещо, но думите оставаха неизречени. А по време на посещението в музея по естествена история Емили видя отражението си в една от диорамите и с ужас забеляза, че и нейният поглед е същият.

– Това не е обикновен рожден ден – изломоти Скот с пълна уста и наоколо се разхвърчаха трошички от поничката. – Това е първият ни купон в средното училище.

– И какво от това? – попита Джейми с усмивка.

– Ами знаете какво става на купоните в средното училище, нали? – Скот смешно изгаде устните си напред, сякаш се канеше да целуне някого.

– Я стига! Ще бъдат само момичетата от нашия клас... – махна с ръка Джейми.

Емили го изгледа накриво. Нали и тя беше от момичетата, ако случайно го бяха забравили, и въобще не ѝ харесваше този надменен тон.

– Всъщност поканени са и момичетата от „Б“ клас, защото Кони играе волейбол с някои от тях. Има една нисичка, с късо подстригана тъмна коса, която никак не изглежда зле... – не спираше да бърбори Скот.

– Аха! – кимна Райли.

Емили потръпна. Помъчи се да не променя изражението си, но сърцето ѝ се сви от разочарование.

– Внимавай, аз я забелязах пръв! – изпъчи се Скот.

– Спокойно! Не съм ти конкуренция, одобрявам я за теб. Тя е единствената, гето не ѝ стига до рамото – пошегува се Райли, който не беше дългуч, но беше сред най-високите в класа, за разлика от Скот, който май растеше само на ширина.

Сърцето на Емили подскочи отново и тя се опита да скрие усмивката си на облекчение.

– Но нали всеки ден виждаме момичетата... защо на празника да имаме повече възможности? – попита Джейми объркано.

– Точно ти ли питаш?! – възкликна Скот и парченце глазура излетя от устата му. – Първият от Списъка!

Джейми видимо се изчерви.

– Какъв списък? – попита Емили.

– Списъкът! – натърти Скот.

– Момчета, знаете, че съм в Блосъм Крийк едва от това лято, не познавам всичките местни обичаи! – тросна се Емили.

– Ама какви местни обичаи? – Скот почти събори чашата си със сок от череши. – Списъкът е нещо универсално. Всички го съставят, рано или късно, във всяко училище по света!

Емили изгледа объркано първо него, после Джейми, а накрая и Райли.

– Списъкът на най-готините от класа – обясни сухо Райли.

– А, онзи Списък – проточи Емили.

Премишния ден Кони ѝ беше гала листа, за да гласува.

– А ти за кого гласува? – попита я Скот с ангелски вид.

Или не си даваше сметка за случващото се между нея и Райли, или нарочно я подкачаше с този въпрос.

Джейми, който пък беше съвсем наясно, замалко да се задави с оранжадата си от усилие да не се засмее.

– За никого. Мисля, че тези неща са глупави! – отвърна рязко Емили.

Тя наистина върна листа, без да напише нищо, макар чудесно да знаеше чие име би вписала.

– Е, аз успях да взема един екземпляр! – каза Скот със заговорнически вид, извади телефона си и показа една снимка, на която се виждаше лист от тетрадка с написани имена.

На първо място се четеше Джейми Мълбъри.

Емили прокара поглед по списъка. Райли Кюпър беше на предпоследно място от седем имена и за миг си помисли, че това е несправедливо, после, бодната от ревност, се запита кои ли момичета са гласували за него.

– Видя ли? И аз съм в Списъка! – доволно заби пръст в снимката Скот.

Емили се вгледа в снимката. Така беше – името на Скот завършваше Списъка. Само че беше написано с химикалка в друг цвят и определено с немомичешки почерк.

Всички го изгледаха лошо.

– Е, какво от това, важното е да си в Списъка. Може онази с тъмната косичка да види и да помисли, че съм точно нейният тип...

– Но ти дори не знаеш как се казва! – въз-

гъхна Емили. – И освен това не разбирам как може да се радвате на нещо толкова глупаво. Би трябвало да се противопоставите на тези „традиции“, не може да мислите, че външният вид е всичко...

Джейми посочи себе си, сякаш за да каже: „Аз ли? Но моля ти се!“

– Казваш го само защото те няма в Списъка на момичетата – заяде се Скот.

– Списък на момичетата?! – възкликна Емили.

Скот показва друга снимка с един госта по-омачкан лист. На него имаше шест имена и нито едно от тях не беше „Емили Райт“.

Емили въздъхна. В крайна сметка това никак не е важно. Други качества говорят за човека. Нека тълпите ѝ съученици си мислят, че не е готина. Но и те не са готини! Е, поне не всички... Сърцето ѝ се сви. Райли също не беше гласувал за нея, значи наистина не я харесва вече. Или пък и той като нея се беше уплашил, че ще разберат, ако напише името ѝ на листчето. Но може би поне едно от момичетата, които бяха гласували за Райли, беше в списъка на момичетата и ако той я забележи...

– Не се засягай, това е нещо, което се пра-

ви ей така, просто за да се прави нещо – потупа я по гърба Джейми.

– Не се засягам – отвърна кисело Емили, като се стараяше да не поглежда към Райли.

– Да, не се засягай. В крайна сметка се вижда, че това не те интересува. А и ти не си като другите, ти не приличаш на момиче – каза Скот и посочи твърде широко яке на Емили, комбинирано с джинси и маратонки, сякаш искаше да ѝ направи комплимент.

Емили се опита да му отвърне както трябва, но в този момент телефонът ѝ избибка, че е дошло съобщение. Беше от майка ѝ и гласеше: „Има нов случай за агенция „Райт“!“